

mesterens Samtykke. Men hvis den Form er iagttaget, at Politimesteren foruden at sende ham til det paagjældende Steds Fattigvæsen har fremstillet ham for Politiprotokollen og sagt: Nu bliver du sendt hjem til det og det Fattigvæsen; det vil nu tage sig af dig og give dig Regler, sætte dig ind paa en Fattiganstalt eller paa anden Maade anvise dig Arbejde, og hvis du overtræder de Regler, som dette Fattigvæsen giver dig, bliver du tiltalt og straffet som Løsgænger, da er det denne Straf, som rammer ham. Efter min Mening er det nu i og for sig meget urimeligt, at den Omstændighed, om en saadan Protokollforsel finder Sted eller ikke, skal give den paagjældende Person eventuelle senere Opsørsel en helt forskjellig Karakter. I Virkeligheden forekommer det mig, at det er det rigtige Synspunkt for Sagen, som ligger til Grund for Lovforslagets §§ 38 og 40, nemlig at, naar en Person overhovedet er undergivet Fattigvæsenets Kontrol og Tilsyn, og han underdrager sig dette Tilsyn, forlader Arbejdet eller Opholdsstedet uden Samtykke, gjør han sig skyldig i Brud paa den Disciplin, som skal herske i det Forhold, viser sig forsaavidt opstædig mod Fattigbestyrelsen og bliver derfor at straffe paa disciplinær Maade. Dette er efter min Mening det naturlige Synspunkt, og jeg vilde derfor ønske, at det her maatte blive gjort gjældende, at det er Meningen, at saaledes skal dette Forhold opfattes. Dette er det naturlige, forekommer det mig, men det er efter min Overbevisning ogsaa det, som maa siges at stemme, ikke blot med et humant Hensyn til de paagjældende Individider, men ogsaa med fornuftigt Hensyn til det Offentliges Midler. Nu er det ganske vist, at de Personer, som der her i Reglerne er Tale om, ere ikke af dem, som fortrinnsvis opvælte Sympathi, saaledes som de gode og skikkelige Fattige. Disse Personer ville jo som oftest være Personer, som have et temmelig langt Synderregister. Det vil være Folk, som ere temmelig uførbæderlige i Retning af at bestille Noget. Men det kan dog ogsaa tænkes, at det er Folk, som ikke ere aldeles fortabte. Det kan ogsaa tænkes at være Mennesker, som paa Grund af Uheld eller Svægelighed nu en Gang ere komne ind paa en Fattiganstalt; og som det dog kan være ubilligt, naar de forlade en saadan Fattigaard, fordi de nu have lyst til at se sig lidt om, at temple som Løsgængere og bringe ind under Straffelovens Bestemmelser for disse. Det er i høieste Grad uhyggeligt at have med disse Løsgængerisager at bestille, hvor Personen stundom i en forbausende ung Al-

der straffes for tyvende eller iblgle og tyvende Gang for Løsgænger, hvis hele Liv fra de naaede kriminelle Lovvalder eller det attende Aar eller saa, har været en næsten uafbrudt Række af Fængsling, Arrestation, Domsfældelse, Tvangsarbejde, Ubsludelse, paany Fængsling o. s. v. Man kan finde Exempler, hvor saadanne Mennesker, der i Virkeligheden ikke have gjort sig skyldige i nogen egentlig Forbrydelse, have tilbragt $\frac{9}{10}$ af Alderen fra 20 til 40 Aar i Fængsler, fordi de, som sagt, ere vandrede fra Baretægtsfængsel til Bånd og Brød eller til Tvangsarbejdsanstalt, saa igjen ud, og nogle saa Dage efter begynder Turen om igjen. Det er mildest talt høist uhyggeligt, og jeg kan sige, jeg tror ikke, det var det, man mente skulde ske, da man i Aaret 1860 forandrede Straffen for Løsgænger. Man havde i de ældre Fattiglove Bestemmelser, hvorefter Folk kunde blive inddømte paa 128 Aar i Forbedringshuset i Gjentagelsestilfælde for Væleri eller Løsgænger. Det var Meningen i 1860, at man vilde sætte en mere forholdsmæssig Straf, som ogsaa hurtigt kunne bringes til Anvendelse, paa den Slags Forseelser som Væleri og Løsgænger. Men saaledes som Retspraxis har udviklet sig, bliver der ikke meget Frihed tilbage for de paagjældende Personer i mange Tilfælde. Det kan efter min Mening være overordentlig haardt, og jeg har denne Overbevisning, at noget Saadant, som det i Snesen af Aar at vandre fra Baretægtsfængsel til Straffeanstalt osv., maa i Længden fuldstændig odelægge ethvert Menneske. Det er nu imidlertid ikke blot Hensynet til Individet, som taler for Forandring her, men ogsaa Hensynet til Omkostningerne. Saaledes som vort Retspleiesystem nu en Gang er, er det Første, man gjør ved Løsgjængere og Vælere, at sætte dem i Baretægtsarrest, der blive de sidende til Sagen paafjendes, efter Omstændighederne ved Høiesteret, og det kan desværre være længe, stundom henimod et Aar; og i al den Tid sidder den Paagjældende i Baretægtsfængsel. Saa kommer han ud af dette og sættes i Tvangsarbejdsanstalt eller paa Bånd og Brød. Alle de Omkostninger, som derved foranlediges, falde det Offentlige til Byrde. Det er jo en ren Formisag, at det paalægges ham at betale, det kan han jo ikke. Der er Omkostningerne ved Arresten, Salær til Sagsførerne, og det er ikke saa lidt, naar Sagen gaar til Høiesteret, og det er jo det Almindelige, at alle gamle Løsgjængere, naar de naae hentind Maximum, appellere. I hvert Tilfælde vil det være hensigtsmæssigt at klare det Punkt, da der i Lovforslagets § 33, 3die Stykke,